

sultat, end naar Afstemningsresultatet alene bestemmes efter de anerkjendte Fordringer og de for disse afgivne Stemmer, bliver det nødvendigt at lade Skifteretten afgjøre Spørgsmaalet, og selv da behøver Retten ikke i sin Undersøgelse og Afgjørelse at gaa videre, end nødvendigt, for at Afstemningen kan give det samme Resultat, hvad enten de øvrige bestridte Fordringer, som ikke paa denne Maade ere blevne undersøgte, regnes med eller ikke. Ved de foranstaaende Bemærkninger forklares Reglerne i Forflagets §§ 106 og 109, hvorefter Forholdet er ordnet saaledes, at de Fordringshavere, hvis Fordringer ere bestridte, foreløbig deltage i Afstemningen om Affordforslaget, og først, naar det befindes, at Stemmegivningens Resultat er forskjelligt, efter som de bestridte Fordringer eller de af deres Thøndehavere afgivne Stemmer regnes med eller ikke, har Skifteretten, forsaavidt fornuddent gjøres, at indlade sig paa en Undersøgelse og Afgjørelse af, hvorvidt de bestridte Fordringer kunne komme i Betragtning ved Afstemningen. Hvis Skifteretten finder, at en saadan foreløbig Afgjørelse ikke kan finde Sted, maa Affordforslaget anses for forkastet. Skifterettens Afgjørelse, der ikke kan paaanes, jfr. § 136, er uden Virkning med Hensyn til Fordringens Bedømmelse, dersom den senere maatte blive gjort til Gjenstand for Retstvift.

I Forflagets §§ 110—114 indeholdes der forskjellige Bestemmelser om Affordens Indhold, der maa fyldestgøres, dersom Afforden som gyldig skal kunne stadfæstes af Skifteretten. Af disse ere Bestemmelserne i § 113 og § 110 første Stykke omtalte ovenfor og trænge ikke til nogen yderligere Forklaring end den, der er givet. I § 110 andet Stykke hedder det, at Fordringshavere, som indtage samme Plads i Konkursordenen, i Afforden maa behandles paa lige Maade, medmindre Noget særligt samtykker i at underkastes en mindre gunstig Behandling, end de Andre. I Forbindelse med denne Bestemmelse mærkes Regelen i § 114, i hvilken det hedder, at enhver udenfor eller ved Siden af Afforden gjort Overenskomst, hvorefter der indrømmes nogen Kreditor i Boet større Fordele eller bedre Betingelser, end der aaben-

lyst er ham tilstaaet i Afforden, er ugyldig. Ved disse to Bestemmelser vil der opnaas Sikkerhed for, at Fordringshavere, som have lige Ret, ogsaa nyde lige Skjel, og der vil være sat en Skranke for de ovenfor omhandlede forargelige Misbrug, at Skyldneren ved hemmelige Aftaler tilfiger enkelte Kreditorer større Fordele, end de øvrige. Fra Reglen i 110 sidste Stykke kan der ingen Undtagelse gjøres. Det forekommer ganske vist undertiden, at der i et Konkursbo anmeldes enkelte Fordringer af en saadan særegen Beskaffenhed, at Billighed i høi Grad taler for, at de faa fuld Dækning, eller dog væsentlig bedre Billaar, end Massen af de øvrige Kreditorer. Dette gjælder saaledes i Handelsboer om Fordringer, der tilkomme Næringsdrivende, som kort før Konkursens Udbrud have leveret Skyldneren Nødvendighedsartikler til hans eller Families personlige Brug eller udført Arbejder for ham, som ikke stod i Forbindelse med hans Næringsvei. Det er ofte en ret Tilfældighed, at saadanne Leverandører eller Arbejdere ikke ere blevne betalte før Konkursen, og det vil unegtelig ofte forekomme meget haardt og ubilligt, om de skulle taale Afslag i deres Fordringer. Naar man imidlertid ikke vil gaa saa vidt, ligefrem at erklære saadanne Fordringer for privilegerede i Righed med Tjenestefolks Fordringer paa tilgodehavende Løn, gaar det vistnok ikke an at indrømme, at der ved Afforden skal kunne tillægges dem en bedre Stilling, end alle andre Fordringshavere, hvilket ikke let kunde ordnes anderledes, end at det blev overladt Skifteretten efter de konkrete Omstændigheder at afgjøre, om der var Anledning til at indrømme nogen Fordringshaver en saadan Begunstigelse. Men foruden, at det maatte anses for uheldigt at tillægge Skifteretten en saadan diskretionær Myndighed, maa Undtagelser fra Regelen i § 110 sidste Stykke overhovedet anses for betænkelige. Thi det, Fordringshaverne skulle opnaa til Gjengjæld for, at de muligvis maa lade sig en Afford paatvinge, skal netop være, at de faa lige saa gode Billaar som Alle, der ere retligt ligestillede med dem. De oftnævnte Fordringshavere bør derfor ikke kunne opnaa gunstigere